

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący)

SSN Józef Szewczyk

SSN Andrzej Tomczyk (sprawozdawca)

w sprawie **T.P.**

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3

ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 16 maja 2018 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu odwoławczego – Sądu Apelacyjnego w P.

z dnia 11 grudnia 2017 r., sygn. akt II AKa [...]/17,

uchylającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...]/16, i przekazującego sprawę

do ponownego rozpoznania,

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć oskarżonego T.P. kosztami sądowymi postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z 4 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...]/16, uniewinnił oskarżonego T.P. od tego, że:

„1. w nieustalonych dniach w okresie 2005 r. w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, pomógł M.P. w wewnątrzwspólnotowej dostawie znacznej ilości środków odurzających w postaci nie mniej niż 2 kg marihuany, w ten sposób, iż dwukrotnie przekazał mu kwotę po 6 tysięcy złotych, za które wymieniony nabył od D.P. ps.[...] i A.Ż. [...] opisane środki odurzające na terenie Holandii, a które to środki zostały następnie przewiezione do K. za pośrednictwem kurierów M.P. ps.[...], tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. w nieustalonych dniach w latach 2005- 2006 w K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz uczyniwszy sobie z tego stałe źródło dochodu brał udział we wprowadzeniu do obrotu substancji odurzających w ten sposób, że celem wprowadzenia do obrotu poprzez sprzedaż innym osobom, nabył od M.P., co najmniej 1 kg marihuany w 4 jednostkowych transakcjach po 250 gram, tj. czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.”.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżyciel publiczny, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

„I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na treść zapadłego wyroku, polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy, tak w toku postępowania przygotowawczego, jak i w toku rozpraw głównych w tym zwłaszcza zeznania M.P. i P.M. nie są wystarczające do uznania, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a uznanie zarazem za wiarygodnych zeznań byłej dziewczyny M.P., M.M. oraz wyjaśnień nieprzyznającego się do winy oskarżonego T.P. w sytuacji, gdy ocena opisanych dowodów przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do odmiennego wniosku.

II. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść, a mianowicie art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie przeprowadzenia dowodu, pomimo wniosku oskarżyciela publicznego w tym zakresie z akt postępowania sądowych w jakich zapadły prawomocne wyroki skazujące osoby, na które w swoich wyjaśnieniach wskazywał M.P., a osoby te skorzystały z wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. i złożyły w poszczególnych sprawach obszerne wyjaśnienia, potwierdzające wyjaśnienia wymienionego, co miało wpływ na ocenę zeznań M.P. i treść zapadłego wyroku uniewinniającego,
- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z akt sprawy Prokuratury Rejonowej w K., toczącej się w sprawie dokonania przez M.P. czynu z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., co miało wpływ na treść zapadłego wyroku uniewinniającego,
- zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków T.Ł. i A.K. na okoliczność udziału w obrocie środkami odurzającymi przez T.P.”.

W konkluzji oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w P. wyrokiem z dnia 11 grudnia 2017 r. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego T.P. przekazał Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok złożył obrońca T.P. zarzucając:

„1. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. poprzez uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K. mimo niespełnienia żadnej z ustawowo wykazanych przesłanek w art. 437 § 2 in fine k.p.k., które statuuja możliwość uchylenia wyroku do ponownego rozpoznania,

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 in fine k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 a contrario k.p.k. poprzez uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w K. do ponownego rozpoznania, w sytuacji gdy Sąd Apelacyjny w P. nie powtarzając całego postępowania dowodowego mógł uzupełniając przesłuchać M.P. i jednocześnie w drodze bezpośredniości sam zobaczyć, iż świadek ten nie ma nic do powiedzenia, jak również przesłuchać świadków A.K. i

T.Ł., co do których Prokuratura widziała konieczność przesłuchania dopiero w apelacji, a którzy to wnioskowani świadkowie nigdy nic nie mówili na temat oskarżonego T.P. w swoich wyjaśnieniach, gdyż nie mieli na temat jego żadnej wiedzy, a niżej podpisany obrońca doskonale zna ten fakt z równoległe toczących się postępowań przed Sądem Okręgowym w K. w sprawach II K [...]/12 i II K [...]/13”.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w P. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o oddalenie skargi jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. W powołanym przepisie art. 539a § 3 k.p.k. niewątpliwie mowa zatem o art. 437 § 2 k.p.k., który obecnie stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W rozpoznawanej sprawie powodem orzeczenia Sądu *ad quem* o charakterze kasatoryjnym była konieczność przesłuchania T.P. oraz świadków: M.P., A.K. i T.Ł., w przedmiocie ustalenia dokładnej działalności oskarżonego w obrocie narkotykami.

Ta właśnie niekompletność materiału dowodowego, według analizy sprawy przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny w P., doprowadziła do przedwczesnego uniewinnienia T.P. od czynu przypisanego mu w akcie oskarżenia.

Wobec tego należy uznać, że treść zaskarżonego orzeczenia wynikała z konieczności przeprowadzenia kluczowych dowodów, stanowiących główny filar postępowania prowadzonego przeciwko T.P. Charakter uchybień Sądu pierwszej instancji wskazywał, iż w postępowaniu ponownym koniecznym będzie znaczne poszerzenie przewodu sądowego, m.in. o zeznania kolejnych świadków, a to może

skutkować potrzebą przeprowadzenia kolejnych czynności dowodowych, co dostrzegł Sąd odwoławczy, a zignorował skarżący.

Według Sądu Najwyższego orzekającego w niniejszym składzie, rozbudowany i rozstrzygający charakter podlegających uzyskaniu dowodów, uzasadniał więc wydanie zaskarżonego orzeczenia, mimo sugestii dotyczącej skorzystania z art. 442 § 2 k.p.k., ale i sugestii wyrażonej „między wierszami”, iż powodem uchylenia wyroku Sądu Okręgowego w K. jest zakaz wynikający z przepisu art. 454 § 1 k.p.k., pozbawiający racjonalnych podstaw prowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd *ad quem*, co sugeruje skarżący.

Dodatkowo zaś podnieść należy, że autor skargi znaczną część wywodów poświęca wartości dowodowej zeznań poszczególnych świadków i jej znaczeniu dla bytu zaskarżonego orzeczenia, co jednak nie podlega wartościowaniu w procesie badania zasadności skargi.

Z tych względów należało orzec jak w postanowieniu.

a.ł.